

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu on 8 maja 2019 r. w sprawie T-330/18, Carvalho i in./Parlament i Rada, wniesione w dniu 23 lipca 2019 r. przez Armanda Carvalha i in.

(Sprawa C-565/19 P)

(2019/C 372/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Armando Carvalho i in. (przedstawiciele: G. Winter, Professeur, R. Verheyen, Rechtsanwältin, H. Leith, Barrister)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony wnoszącej odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia;
- uznanie skarg za dopuszczalne;
- przekazanie sprawy Sądowi, aby ten wydał rozstrzygnięcie co do istoty skargi o stwierdzenie nieważności;
- przekazanie sprawy Sądowi, aby ten wydał rozstrzygnięcie co do istoty skargi o stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej Unii oraz
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego odwołania przeciwko wydanemu przez Sąd postanowieniu o odrzuceniu ich skarg jako niedopuszczalnych wnoszący je podnoszą cztery zarzuty.

Zarzut pierwszy: Sąd dopuścił się błędu uznając, że wnoszący odwołanie uchybili określonym w wyroku Plaumann zasadom dotyczącym indywidualnego oddziaływania. Trzy dotyczące emisji gazów cieplarnianych akty ⁽¹⁾ ⁽²⁾ ⁽³⁾ uprawniają do emisji, co oddziałuje na każdego z wnoszących odwołanie w odmienny sposób. Dodatkowo, przyjęte w wyroku Plaumann kryteria zostały spełnione, ponieważ trzy dotyczące emisji gazów cieplarnianych akty naruszają przysługujące wnoszącym odwołanie prawa podstawowe.

Zarzut drugi: tytułem ewentualnym wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd dopuścił się błędu nie dostosowując przyjętych w wyroku Plaumann kryteriów w kontekście nadrzędnego wyzwania zachodzących zmian klimatycznych i tego, że skarga w pierwszej instancji została wniesiona w oparciu o przysługujące skarżącym prawa podstawowe, do których należy gwarancja skutecznej ochrony sądowej tych praw. TSUE przyjął, że do tego, aby prawo było skuteczne, musi być ono skorelowane z odpowiednim środkiem prawnym, a Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo uznając, iż sądy krajowe (i przewidziane w art. 267 TFEU postępowanie prejudycjalne) czy też środek prawny, za pomocą którego kwestionowane są akty wykonawcze Komisji składają się w niniejszym przypadku na stosowny system ochrony prawnej.

Sąd ten powinien odpowiednio przyjąć, że w sytuacji, gdy skarżącym (tak jak na obecnym etapie – wnoszącym odwołanie) nie przysługuje żaden inny sądowy środek odwoławczy, za pomocą którego mogliby oni domagać się ochrony przysługujących im praw podstawowych, wymóg „indywidualnego oddziaływania” jest spełniony, jeśli zostało podniesione i dowiedzione, iż dany akt prawodawczy narusza w znacznym stopniu przysługujące skarżącemu prawo podstawowe czy też, tytułem ewentualnym, że ingeruje on w istotę tego prawa. W niniejszej sprawie wymóg ten został spełniony.

Zarzut trzeci: oprócz tego, co zostało podniesione w zarzutach pierwszym i drugim, Sąd Unii Europejskiej błędnie odmówił stowarzyszeniu Saminuorra (zrzeszającemu młodych Samów) legitymacji procesowej, nie uwzględniając (bez wyjaśnienia) dowodu

świadczącego o tym, że rozpatrywane akty oddziałują na większość członków tego stowarzyszenia indywidualnie i przysługuje im w związku z tym ich własna legitymacja procesowa. Tytułem ewentualnym wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd powinien być złagodzić kryteria służące ustaleniu legitymacji procesowej w przypadku stowarzyszeń zrzeszających rdzenną ludność miejscową.

Zarzut czwarty: odrzucając jako niedopuszczalną skargę o stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej Sąd przyjął błędne kryterium prawne, nakładając na skarżących nowy wymóg wykazania, że przysługuje im legitymacja procesowa na mocy art. 263 TFUE. Wymóg ten nie znajduje oparcia ani w traktatach, ani w orzecznictwie.

-
- (¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/410 z dnia 14 marca 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu wzmocnienia efektywnych pod względem kosztów redukcji emisji oraz inwestycji niskoemisyjnych oraz decyzję (UE) 2015/1814 (Dz.U. 2018, L 76, s. 3).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem do ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 oraz decyzję nr 529/2013/UE (Dz.U. 2018, L 156, s. 1).
- (³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz.U. 2018, L 156, s. 26).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Hiszpania) w dniu 25 lipca 2019 r. – LP/Subdelegación del Gobierno en Toledo

(Sprawa C-567/19)

(2019/C 372/18)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LP

Strona pozwana: Subdelegación del Gobierno en Toledo

Pytania prejudycjalne

Tutejszy sąd pyta Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej o to, czy zgodna z art. 12 [dyrektywy] Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (¹) oraz między innymi z wyrokami Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2017 r. (sprawa C-636/16 (²)) i z dnia 8 grudnia 2011 r. (sprawa C-371/08 (³)), jest wykładnia sformułowana w wyrokach hiszpańskiego Tribunal Supremo (sądu najwyższego) nr 191/2019 z dnia 19 lutego 2019 r., wydanego w związku ze skargą kasacyjną 5607/2017 (ECLI:ES:TS:2019:580), i nr 257/2019 z dnia 27 lutego 2019 r., wydanego w związku ze skargą kasacyjną 5809/2017 (ECLI:ES:TS:2019:663), zgodnie z którą możliwy jest w oparciu o interpretację dyrektywy 2001/40/WE (⁴) wniosek, że każdy obywatel państwa trzeciego posiadający zezwolenie na pobyt długoterminowy, który popełnił przestępstwo podlegające karze pozbawienia wolności na okres co najmniej jednego roku, może i powinien być „automatycznie” wydalony, tzn. [bez] konieczności dokonania oceny, czy stanowi rzeczywiste i aktualne zagrożenie oraz oceny jego sytuacji osobistej, rodzinnej, społecznej lub sytuacji związanej z zatrudnieniem

(¹) Dz.U. 2004, L 16, s. 44.

(²) Wyrok z dnia 7 grudnia 2017 r. López Pastuzano (C-636/16, EU:C:2017:949).

(³) Wyrok z dnia 8 grudnia 2011 r. Ziebell (C-371/08, EU:C:2011:809).

(⁴) Dyrektywa Rady nr 2001/40/WE z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie wzajemnego uznawania decyzji o wydalaniu obywateli państw trzecich (Dz.U. 2001, L 149, s. 34).